Proletari din toate țările, uniți-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Comunist Român, fii gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI COMUNIST

Anul XVI nr. 8 (1052) * miercuri 23 februarie 1966 * 8 pagini 30 bani

CUI ÎI E PRIETEN TIMPUL?

MICA MEA PRIETENĂ,

Ca de obicei, am citit cu emoție și bucurie scrisoarea ta. Chiar și rîndurile în care mă cerți că nu ți-am mai scris de mult. Nu mi-a scăpat însă curiozitatea față de tot ce te înconjoară, față de tot ce se întîmplă. Mă întrebi pe unde-am mai fost și ce am văzut interesant în drumurile mele. Am fost pe litoral. Marea era cenușie, confundîndu-și culoarea cu aceea a cerului. Pescărușii, care se zbenguiau pe nisipul înghețat, erau și ei cenușii.

Oamenii erau preocupați, atenți, harnici. Au mai ridicat un cartier de blocuri-Tomis 3 — în Constanța. Iar la Mamaia s-au mai înălțat cîteva construcții. La vară, cînd te vei duce, ai să le admiri.

În ultima vreme mi s-a întîmplat destul de des să constat că voi, copiii, vreți să știți cît mai multe lucruri despre oamenii din jurul vostru care muncesc, clădesc, studiază. Cu unii dintre ei vreți să semănați. Să semănați în ceea ce au ei mai bun, mai frumos. Cu siguranță că același sentiment l-au încercat și pionierii din clasa a VII-a de la Școala generală nr. 5 din Constanța.

În clasă simțeai parcă, la tot pasul, emoția gazdelor. Copiii, îmbrăcați frumos, pregătiți să înceapă adunarea pe care au numit-o „Cui îi e prieten timpul?" erau emoționați și nerăbdători să-și primească oaspeții, foști elevi ai școlii, primul instructor de pionieri, uteciști și comuniști. Despre foștii pionieri știau că în urmă cu 16 ani, erau stăpînii de drept ai băncilor în care astăzi stau ei. Mai știau că sînt oameni la rosturile lor, apreciați pentru munca și hărnicia lor.

Apoi, au venit și oaspeții. Privindu-i, aproape că nu-ți venea să crezi că oamenii aceștia, care seamănă acum atît de bine cu niște școlari, sînt ingineri, asistenți universitari, cercetători.

Merita să fii cu mine și să le vezi ochii. Căutau, cercetau locul, banca în care-au stat cu ani în urmă... Numai că anii trecuți schimbaseră ceva: băncile rămăseseră prea mici...

Apoi au imaginat un joc. Un joc al amintirilor. Jocul a început așa...

A FOST O ZI DE NEUITAT,
A FOST ȘI UN FLĂCĂU...

Ziua aceea de neuitat a fost 14 mai 1949. În Școala generală nr. 5 cei mai buni elevi au devenit pionieri. Iar tînărul care-a apărut în școală o dată cu primele cravate era tovarășul instructor și se numea Filipescu Aurel. Doar cu puțin mai mare decît pionierii lui, primul utecist pe care l-au cunoscut copiii a fost un om pe care l-au îndrăgit din prima clipă.

Cu el au cîștigat concursul cultural artistic, prima cupă sportivă (obținută într-un meci „dramatic" cu echipa de volei a Liceului Mircea cel Bătrîn din Constanța). Bavaru Adrian era căpitanul echipei de volei. Acum este asistent la facultatea de Naturale de la Institutul Pedagogic de 3 ani. Zilele acelea, zilele cînd au fost pionieri, nu pot fi uitate.

Prima zi de pionier a însemnat — cel puțin pentru Badea Jan — cîndva președinte de detașament, acum asistent la catedra de literatură de la același Institut — ziua în care a ieșit de 20 de ori pe stradă să întîlnească pionieri pe care să-i salute.

Elena SKIBINSKY

(Continuare în pag. 2-a)

De ce să fim disciplinați?

de Mircea SINTIMBREANU

Am în față cîteva răspunsuri la o anchetă cu această întrebare. Iată, parte din ele:

— **Ca să nu se supere tov. diriginte** (Ionescu V.).

— **Nu vreau să se discute despre mine în adunările cu părinții** (M. T.).

— **Elevii nedisciplinați iau note mici** (Valentin G.).

Toate aceste răspunsuri sînt, dacă nu de-a dreptul eronate, cel puțin incomplete... Disciplina nu e o cauză a profesorului și nici măcar a școlii, ci a **întregii societăți**. Este o cerință a tuturor către toți. Tu, care ești acum elev, și îți pretindem disciplină — cîteodată fără rezultat — tu, fără să-ți dai seama, pretinzi disciplina a milioane de oameni, necunoscuți în imensa lor majoritate. Și e dreptul tău. Milioane de oameni concură disciplinat ca tu să ai cărți și caiete, pîine, lumină, medicamente etc. etc.

Dar tu spui: „Ce catastrofă se produce dacă trag chiulul la o oră? Sau nu-mi scriu o temă? Sau dacă..."

Nici una. Somn ușor! Eu însumi sînt gata să-ți sting lumina și să mă retrag în vîrful picioarelor dacă... dacă nu mi-ar fi teamă că, obișnuindu-te să dormi cînd trebuie să fii treaz și să chiulești cînd trebuie să fii prezent — nu va izbucni cîndva catastrofa. Poate se va prăbuși o galerie peste niște mineri pentru că, obișnuindu-te să copiezi exercițiile la matematică, ai devenit un slab socotitor al rezistenței materialelor; sau se va scufunda un vapor, pentru că, obișnuit să stingi lampa cînd încă mai ai treabă, semnalele SOS vor fi acoperite de sforăiturile tale...

Nu cunosc — dacă eventual cunoașteți voi, vă rog să-mi comunicați — un singur caz cînd o mare realizare a fost smulsă **fără disciplină**, fără ca **întreaga** energie a ființei omenești să nu fi fost încleștată într-o formidabilă trîntă cu acest cuvînt-cheie al tuturor succeselor: *trebuie!* Biruitorii, în orice domeniu, au ca trăsături comune nu numai geniul sau talentul, ci și tăria de a subordona totul țelului propus, de a birui greul, ispitele, comoditatea... De aceea, socotesc capacitatea de a învinge piedicile, de a-și învinge capriciile, într-un cuvînt de a fi disciplinat drept a doua specialitate a oricărui om de valoare.

Se spune că școala pregătește pentru viață. De fapt, ea e nedespărțită de viață din prima zi a muncii tale simple de școlar. Nu, școala nu e anticamera vieții, ci unul din laboratoarele ei, ocupate de copii. Atîta tot și aici. Și, ca în orice laborator, e necesar să domnească ordinea, precizia, disciplina.

36 de drumuri

Foto: Gr. PREPELIȚA

A doua dispariție a lui Sin

Sin a apărut în ultima clipă. S-a uitat repede în jur (nu-i place să fie văzut de elevi) și cînd s-a convins că sîntem singuri, a întrebat surprins:

— De ce pleci tocmai acum?

M-a prins de mînă și fără altă explicație a luat-o în sus, pe scara principală. Am urcat două etaje, am străbătut un culoar lung, apoi pe altă scară, am coborît la parter. În fața ușii de la clasa a VIII-a A, (liceul din Bușteni), s-a oprit și mi-a făcut semn să intru. Am vrut să-i spun că aici, la clasa a VIII-a A, stătusem aproape toată dimineața, că aveam carnetul plin cu însemnări, dar Sin, așa cum obișnuiește în ultima vreme, s-a făcut iar nevăzut. De data asta m-am supărat. I-am spus:

— Sin, te rog să termini cu glumele!

Drept răspuns, Sin a deschis ușa, apoi mi-a șoptit:

— Nu glumesc, dar era vorba să facem anchetă. Ai uitat?

Cele 4 întrebări

Aș fi vrut să-i răspund lui Sin că nu uitasem de anchetă, că aș fi făcut-o și singur, dacă dumnealui n-ar fi dispărut cu întrebările. Acolo, în fața ușii deschise, nu puteam însă să-i spun nimic. Am pășit pragul și m-am îndreptat spre banca din fund, unde mai stătusem de dimineață. Clasa mare, luminoasă, cele trei rînduri de bănci de culorile chihlimbarului, tabla neagră ca antracitul prinsă de peretele din față, catedra înaltă așezată undeva în stînga, toate îmi deveniseră apropiate și familiare. Totuși, între timp, ceva se schimbase. Întîi n-am înțeles ce anume. Peste bănci, plutea parcă liniștea din timpul unui extemporal sau al unei teze. M-am uitat în jur și impresia că nimerisem la o teză sau la un

Costache ANTON

(Continuare în pag. 3-a)

Citiți în pag. II-a
Extraordinarul „E G O — 2"
- povestire de aventuri -

DIN VIAȚA PIONIEREASCĂ

CUI ÎI E PRIETEN TIMPUL?

(Urmare din pag 1-a)

Povestea cu atîta emoție despre acest lucru, încît eu parcă îl și vedeam. Cravata nu era numai un prilej de mîndrie : era mai mult — dorința de-a fi mai bun, de-a realiza în viață lucruri demne, dorința de-a păși demn spre prima treaptă a tinereții : primirea în rîndurile Uniunii Tineretului Comunist.

Munca pentru atingerea țelului propus presupune hărnicie, dorința de a fi cît mai folositor celor din jur, patriei socialiste. Aceste lucruri au fost primele și cele mai importante învățate în organizația de pionieri. Și apoi, pe o treaptă superioară, desăvîrșite în Uniunea Tineretului Comunist. Omul care i-a făcut să înțeleagă ce importante sînt aceste componente ale caracterului a fost el, instructorul lor de pionieri. Iar azi, fiecare îi este recunoscător.

MUNCA ÎNSEAMNĂ PASIUNE

Printre invitați se afla și Andreescu Niculaie, vice președinte al Sfatului popular orășenesc Mangalia. Și el a fost elev al școlii. În facultate utecistul Andreescu a cerut să fie primit membru al Partidului Comunist Român. După terminarea facultății (pe care a absolvit-o cu media 10) comunistul Andreescu a vrut să meargă neapărat pe șantier — locul unde se investește la cea mai înaltă tensiune pasiunea muncii, inteligența omenească.

Prima lui lucrare de inginer a fost stația de autoparcare din complexul Mamaia. Apoi au urmat alte șantiere, adevărate școli ale vieții : într-un loc glisarea unor silozuri, în alt loc un nou combinat... El spunea că în viață există un fel de lege nescrisă : în fiecare lucru pe care-l faci lași ceva din tine, din inima ta

Dragostea pentru meseria aleasă îi făcea pe toți cei de pe șantier, nu de puține ori, să vadă, din înălțimea schelelor, cîte două răsărituri consecutive de soare. Și lucrul acesta nu li-l cere decît propria lor conștiință. Acolo, pe șantiere, în primele rînduri erau comuniștii. I-a observat cu atenție. Seriozitatea, disciplina în muncă însemna la ei și altceva : o întrecere cu timpul. Ideea că nici o zi nu trebuie irosită. De la ei a învățat să prețuiască seriozitatea, perseverența, disciplina.

DIAMANTELE ȘI MARILE VISE

Ți-ai imaginat vreodată o splendidă grădină cu flori subacvatică ? Dar o cameră a pionierilor aflată undeva, la 10 m sub apa mării ?

Toate minunățiile de care vorbea fostul elev al școlii, Gomoiu Adrian, ni se păreau tuturor posibile. El este acum cercetător la Laboratorul de Oceanologie al Academiei Republicii Socialiste România. Și mai spunea ceva. Spunea că acele lucruri care ne definesc, acele trăsături de caracter care se formează în legătură cu voința noastră sînt un fel de diamante ale timpului. El a vrut să se facă pe rînd inginer, doctor. După cum îi auzea pe colegii lui. Niciodată însă ceva precis. S-a hotărît însă la meseria sa de acum, pe care n-ar schimba-o pentru nimic în lume.

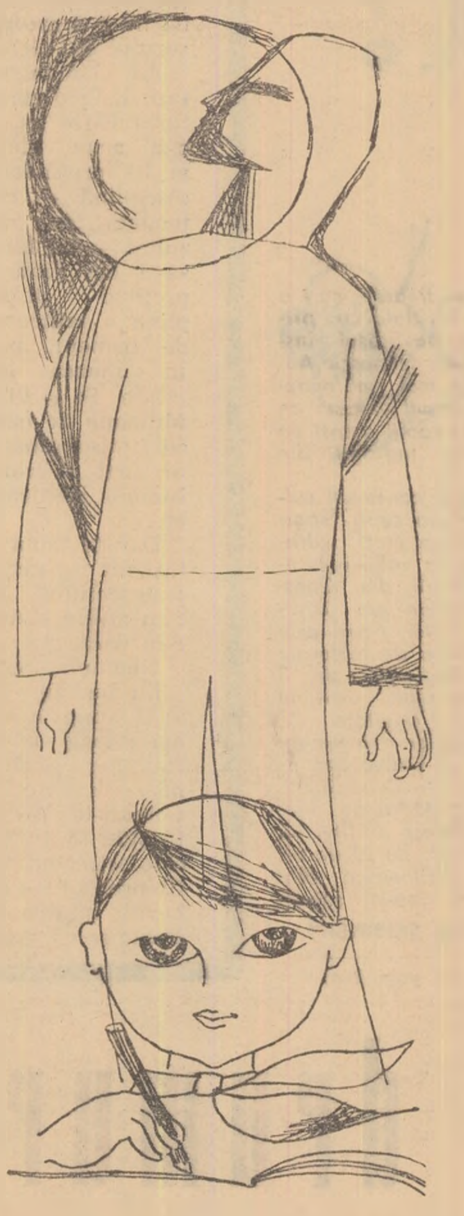
Și el, ca și ceilalți, a adus din lumea muncii lui, aceleași cuvinte : pasiune, seriozitate, disciplină.

Disciplină ? s-au mirat cîțiva pionieri. Și cuvîntul li s-a părut de „uz școlar", nu prea important. Atunci a vorbit cel mai tînăr dintre invitați, Dan Mihai. El a terminat Facultatea de Comerț Exterior, și a povestit un lucru care mie mi s-a părut extrem de important : copil fiind — spunea el — îmi plăcea, ca și vouă, să mă joc. Renunțam greu la joc. Sau nu renunțam de loc. Nu puteam sacrifica bucuriile jocului. Mai tîrziu, în organizația Tineretului Comunist am învățat să-mi impun o mai mare disciplină, mai mult control. Îmi era mai ușor să renunț la un film pentru cîteva ore de bibliotecă. Marile vise nu trebuie sacrificate ! Pentru că, mai presus de orice, tu trebuie să fii folositor celor căroro aparții — oamenilor.

Cui îi e prieten timpul ? Celor care știu să-l prețuiască, să-l folosească. Celor care nu irosesc luni sau ani din viața lor. Celor care știu că timpul — fie că vrem sau nu vrem — este un fel de drum cu o singură cărare : dus.

Foștii pionieri sînt astăzi oameni maturi, apreciați, la locurile lor de muncă Ei au muncit, au visat, au perseverat și timpul le-a fost într-adevăr prieten. La sfîrșitul adunării, tovarășul Filipescu le-a înmînat, ca atunci, în 1949, cravata de pionier. Firește, acum era ceva onorific.

Anii trec repede, aproape fără să ne dăm seama. Cravata primită acum, după atîția ani, amintea puternic zilele foarte frumoase ale copilăriei. Dar maturitatea, anii în care oamenii aceștia au realizat lucruri frumoase, cu care se pot mîndri, le erau și mai dragi. Angajamentul solemn n-a mai fost rostit, așa cum îl rostiți voi. Prin munca lor, prin faptele lor, invitații copiilor au dovedit că au fost buni pionieri, că astăzi sînt buni uteciști, comuniști de nădejde. Că și-au respectat cu dragoste și perseverență angajamentul solemn. Și, în fond, acesta este, în viață, lucrul esențial.

Desen : Stela CREȚU

INIȚIATIVE PIONIEREȘTI

„Cine știe, rezolvă !"

Sub acest titlu a apărut la noi în școală gazeta de matematică. Sînt afișate probleme, exerciții, întrebări... Elevii își însemnează textul și apoi trimit colectivului de redacție rezolvările. Să vedeți ce dute-vino e la gazetă, cînd Iordache Elena, Zamfirescu Veronica, Badea Mihai și alți membri ai colectivului afișează rezultatele, numele celor care au răspuns corect. E și firesc. Gazeta de matematică „Cine știe, rezolvă !" a apărut din inițiativa noastră, a pionierilor, și majoritatea sîntem matematicieni pasionați.

LUPU ANGHEL
cl. a VII-a
comuna Priboieni,
raionul Găești

O pasiune

Îmi place mult folclorul. Într-un caiet mi-am făcut o mică colecție cu desene decorative. Le-am copiat de pe covoare țărănești, prosoape, mileuri... Caut mereu noi modele pentru a-mi îmbogăți colecția.

DINU ADRIANA
com. Siliștea,
raionul Roșiorii de Vede

O povestire de aventuri de Ovidiu ZOTTA

EXTRAORDINARUL „EGO-2"

În laborator nu ardea decît o singură lumină, deasupra măsuței de la care, cîteva luni în șir, tînărul inginer Aurelian Preda aproape nu se ridicase. În afara impozantului ultramicroscop, celelalte utilaje păreau neobișnuit de mici și de modeste, în comparație cu restul aparatelor care ocupau încăperea. Instalații complexe, forme excentrice, cadrane și păinjeniș de legături complicate erau cufundate în penumbră. Cu ajutorul acestor agregate, puteau fi calculate în mai puțin de o secundă mărimile unor planete pe care nimeni încă nu le-a văzut, puteau fi lucrate prin telecomandă mii de hectare cu cereale, în condițiile a patru recolte pe an, puteau fi descoperite și aduse la suprafață orice soiuri și orice cantități din substanțele nobile care alcătuiesc nucleul fierbinte al Pămîntului. Dar aceste miraculoase aparate născocite de geniul tehnic păreau că nu-l interesează pe Aurelian Preda. Uneltele de pe măsuța lui atrăgeau atenția prin diversitate. Retortele, metalice, deși nu mai mari decît un degetar, aminteau îndeletnicirea chimistului. Pilele atomice, ceva mai răsărite decît un bob de porumb, erau ale fizicianului. Minuscule țesuturi nervoase mărturiseau preocupările biologului și ale medicului. Întreaga atenție a inginerului Preda se concentra asupra unei casete din platină, avînd mărimea și forma unui portțigaret. În interiorul ei se vedea o structură care semăna destul de bine cu măruntaiele unui aparat electronic — legături, tranzistori, contacte. Atît doar că această structură *pulsa*, imperceptibil, dar întocmai unui organism însuflețit ! Ai fi zis că respiră !

Aurelian Preda acoperi caseta cu un capac pe care se putea citi, gravată, inscripția „EGO-2", și un surîs de bucurie copilărească îi destinse trăsăturile încordate, ostenite.

— Fiat lux ! strigă el, și începu să aprindă toate luminile din laborator. Am reușit !

Deodată, tresări cu fiorul senzației de a nu fi singur. Era, cu siguranță, o părere, o simplă părere, datorată oboselii. De obicei, la această oră tîrzie din noapte, nimeni nu se mai găsea în institut afară de el.

— Nici o mișcare ! Mîinile sus ! răsună un glas fără inflexiuni deosebite, amenințător tocmai prin calmul său.

Preda vru să se întoarcă, dar vocea îl preveni :

— Am spus să nu te miști, dacă ții la viață.

Cu coada ochiului, tînărul inginer zări o siluetă care se deplasa cu precauție spre măsuța unde se afla „EGO-2".

— Nu ! Să nu faci asta ! strigă disperat Preda, dar înghețã, simțind în ceafă răceala țevii unei arme

STIMAȚI CITITORI,

Vă rog să mă iertați că întrerup tocmai în acest punct povestirea. E, firește, o povestire de aventuri. Există și un „mîinile sus", și posibilitatea unor încăierări spectaculoase — și vor mai fi și altele ! Dar tocmai cînd mă pregăteam să duc mai departe firul subiectului, am aflat că, într-o școală oarecare, într-o clasă oarecare și într-o bancă oarecare șade un băiat cu nota 4 la matematică și cu 5 la română. M-am întristat nespus, pierzîndu-mi tot cheful de aventuri. În prezența unui astfel de băiat real, nu poți fi atras de întîmplări închipuite, oricît ar fi ele de captivante ! Te cuprind altfel de gînduri : de ce nu-i place cartea, ce-i de făcut cu el...

Pe de altă parte, mă gîndesc și la voi, cei care ați dori să aflați în continuare cum se va descotorosi de bandiți inginerul Preda și care sînt însușirile extraordinarului „EGO-2" !

Ce-i de făcut ? Uite, dacă voi, dragi cititori, mi-ați trimite imediat la redacție niște scrisori în care să-mi relatați despre colegi de-ai voștri care, fiind în situația băiatului ce m-a întristat atît, au reușit totuși să se îndrepte, sînt sigur că mi-aș recăpăta dispoziția de a continua întîmplările inginerului Preda !

Aștept...

O dată, de două ori, de trei ori... şi în muzică exerciţiul asigură succesul spectacolului. (Şcoala generală nr. 172, Bucureşti).

Foto : Gr. PREPELIŢA

36 de drumuri

(Urmare din pag. 1-a)

extemporal s-a accentuat. Toţi cei 36 de elevi (nu lipsea nimeni) stăteau aplecaţi asupra unor file albe.

— Ce oră aveţi ? — l-am întrebat pe elevul din dreapta.

Era un băiat înalt şi subţire, aşa cum sînt aproape toţi băieţii în prag de adolescenţă. Ciuful bălai din frunte şi gîtul lung ca un vrej, îl făceau să se asemene teribil cu un pui de cocor. A rostit mirat :

— Diriginţia !

Pe bancă a apărut una din benzile subţiri şi strălucitoare cu scrisul lui Sin. Am strîns-o repede în podul palmei. Sin îmi cerea să mă uit neapărat spre tablă. Mi-am aruncat privirea într-acolo şi în clipa aceea mi s-a lămurit totul. Cele patru întrebări despre alegerea profesiei erau scrise pe tablă cu nişte litere mari, colţuroase. Sin le schimbase doar ordinea. Iată-le :

1. Te-ai gîndit vreodată la meseria pe care o vei îmbrăţişa ?
2. Cîte meserii ai avut, sau cîte ţi-ai imaginat că ai pînă acum ?
3. Ce activitate te atrage mai mult în timpul liber ?
4. Are această activitate vreo legătură cu ceea ce înveţi la şcoală ?

36 de elevi, 36 de drumuri

Am stat un timp în ultima bancă, apoi am trecut la catedră. De aici clasa părea schimbată. Impresia că mă aflu într-o oră de teză sau de extemporal se risipise. Cei 36 de elevi scriau de zor. Toţi stăteau aplecaţi asupra filelor desprinse din caietele de română sau de matematică, dar nici unul dintre ei nu se mai afla în clasă. În clipele acestea fiecare se găsea în faţa unui drum. Şi, bineînţeles, fiecare era convins că drumul lui e cel mai frumos dintre toate.

Lucrul acesta l-am înţeles pe de-a-ntregul abia mai tîrziu, cînd ancheta noastră s-a încheiat şi Sin, radios, cu toate becurile şi becuşoarele aprinse, mă îndemna să citesc.

— Uite ce scrie eleva Duca Lucia :

„Cînd eram mică am vizitat o fabrică de textile, care m-a impresionat foarte mult. Mi-au plăcut nespus reţelele de fire multicolore, mi-au plăcut cum ieşeau materialele ca nişte cîmpuri pline de flori colorate. Încă de atunci, m-am decis să ajung textilistă"...

— Uite ce scrie Anghel N. Gheorghe :

„Încă de cînd eram mic, îmi plăcea să mă văd lăcătuş sau mecanic. În joacă, desfăceam toate jucăriile ca să pot spune că li s-a stricat motorul sau altceva şi să le repar, deşi unele din ele le stricam cu totul.

Acum, cînd am ajuns în clasa a VIII-a, am rămas la aceeaşi dorinţă. Să devin un muncitor calificat, lăcătuş sau mecanic într-o uzină. Să pot duce o muncă care să-mi placă"...

— Iată ce scrie Tudor Alexandru :

„Eu de anul trecut, dintr-a VII-a, m-am gîndit să urmez o şcoală comercială, pentru că vreau să devin vînzător la un magazin alimentar. În timpul liber îmi place să citesc ceva, să rezolv o problemă de matematică, să fac sport, să merg în excursii"...

Cîteodată, Sin nu mai aştepta să citesc pînă la capăt. Se plimba prin cameră nerăbdător, sau mă întrerupea şi citea el.

Mă obliga să ascult aproape fiecare răspuns :

— Tudor Luminiţa vrea să ajungă inginer constructor, Mircea Constantin electrician ! Ionică Gheorghe şofer, Niţicu Dumitru mecanic de locomotivă, Dinu Eftimie marinar, Scurtu Viorel ceasornicar, Grigoraş Constantin strungar, Cotfas Dan fizician, Dănilă Irina operatoare chimistă...

Îl ascultam pe Sin, treceam cu privirea peste filele desprinse din caietul de română sau de matematică, peste literele mărunte, lăbărţate sau colţuroase, dar dincolo de ele vedeam mereu clasa cu băncile de culoarea chihlimbarului, vedeam mereu moţul bălai şi gîtul lung ca un vrej al băiatului ajuns în prag de adolescenţă.

Prietenul meu, Cezar

Pe mine mă cheamă Nicu, iar pe prietenul meu — Cezar. Ne-am cunoscut în clasa a IV-a. Învăţa bine. Eu — la fel. Observasem că-i place geografia şi istoria. Şi mie îmi plac. Aşa că, vorbind despre una, despre alta, uneori învăţînd împreună, ne-am împrietenit. De-atunci au trecut doi ani...

Zilele trecute a fost la noi în clasă un oaspete. Am discutat despre multe lucruri şi, din una-ntr-alta, a venit vorba şi despre prietenie.

— Nicu şi Cezar sînt buni prieteni, s-au grăbit să spună colegii.

— Da ? Eşti prieten cu Cezar ? m-a întrebat într-o doară musafirul.

— Păi, ştiţi... eu... noi sîntem colegi de bancă, am încercat să ocolesc răspunsul.

Cezar s-a uitat la mine cu ochii mari, neînţelegînd ezitarea mea, iar colegii s-au arătat şi ei nedumeriţi. Oaspetelui însă, probabil că nu i s-a părut nimic curios, şi a început să vorbească despre alte lucruri, nici nu mai ştiu despre ce. Eu eram cu gîndul în altă parte...

La urma urmei, puteam să spun sus şi tare că sînt „prieten bun" cu Cezar, aşa cum ne prezentaseră şi colegii. Dar numai cu o zi în urmă mă dusesem la tovarăşa dirigintă s-o rog să mă mute din bancă, de lîngă el. De ce am făcut lucrul acesta ? O să vă spun.

De la un timp, Cezar s-a schimbat mult. În ore nu mai este atent, acasă nu-şi face lecţiile, se bate cu colegii. „De ce nu învaţă prietenul tău ?", mă întreabă toată lumea pe mine. „De ce este neascultător ?" mă iau la rost colegii. De ce ? Foarte simplu : pentru că acasă se joacă cu frăţiorul lui, care are cinci ani (Cezar are o cameră separată, unde poate să-şi facă temele), îşi caută, şi bineînţeles îşi găseşte de lucru numai ca să nu înveţe ; pentru că la şcoală nu-şi mai aduce nici cărţile, nici caietele. Se întinde să se uite pe ale mele în timpul orelor. La început îl lăsam, îi credeam scuzele. Acum însă, pentru că nu-i mai dau creionul, caietele, îmi spune că sînt zgîrcit, că fac pe grozavul. Nu-i adevărat. Dar nici eu nu mai vreau să primesc observaţii că nu sînt atent, că vorbesc în ore etc. Ultima dată, cînd tovarăşa profesoară mi-a atras atenţia că nu sînt disciplinat (pentru că Cezar mă ţinea de vorbă), m-am hotărît : voi cere să fiu schimbat din bancă. Tovarăşa dirigintă mi-a spus să mă mai gîndesc, să văd dacă totuşi nu-l pot ajuta pe Cezar.

În vacanţa de iarnă ne-am distrat foarte bine. Cezar parcă uitase cum mă purtasem cu el în ultimul timp şi, de mai multe ori, am petrecut împreună. Cu cîteva zile înainte de începerea cursurilor am hotărît să mergem la cinema, apoi în „Orăşelul copiilor". Cezar a venit şi cu Adrian, frăţiorul lui. Drăguţ copil, nimic de zis. La fel de simpatic ca şi Cezar.

Ne-am distrat grozav şi cînd ne-am dat seama că se însera, că mititelului Adrian i se făcuse foame, am plecat. Mergeam agale, obosiţi, cînd fără nici o legătură, Cezar mi-a spus :

— Apoi, trimestrul ăsta nu mă mai las aşa. O să învăţ...

N-am zis nimic. M-am uitat la el bucuros.

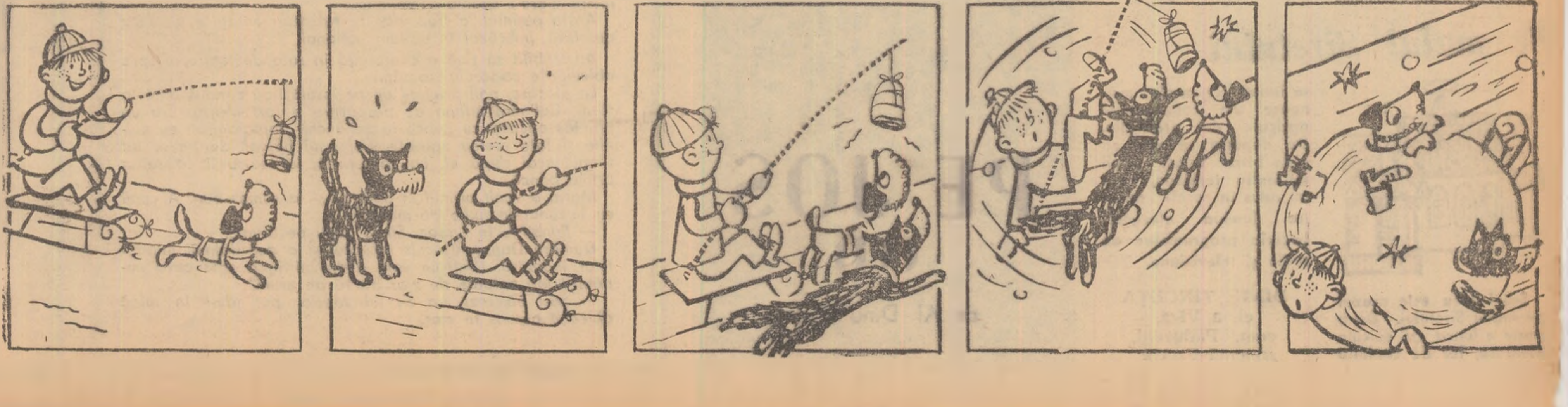
Poate vă închipuiţi că aceasta este o simplă poveste, care, ca orice poveste, se termină bine. Să ştiţi că nu e aşa. Tot ce v-am spus pînă acum s-a întîmplat chiar aşa, în clasa noastră clasa a VI-a B, de la Şcoala generală nr. 2 din Balş. Numele meu întreg este Avram Nicolae, iar al prietenului meu — Bătineanu Cezar. În privinţa sfîrşitului... nici acesta nu este ca în poveste. Prietenul meu nu se ţine de cuvînt, nu s-a apucat de învăţat. Ne-am pus însă în gînd, eu şi colegii mei, să nu-l lăsăm de capul lui. Doar sîntem o clasă fruntaşă !

NICU

ptr. conf. Elena MANESCU

PĂŢANIILE LUI ILIUŢĂ (I) CA LA POLUL NORD...

Desene : G. BURSCHI

„VIOARA“ LUI NEA ALBU

— Aici e secția Mecanică ?

— Da, aici, răspunde tînărul cu basc negru, pe care-l întreb. Și simțindu-mă străin și bănuind că nu numai asta voiam să știu, mi-o ia înainte : Da' pe cine căutați ?

— Pe strungarul Gheorghe Albu. Îl cunoașteți ?

Chipul i se destinde a surpriză și bucurie :

— Cine nu-l cunoaște ?! El m-a învățat meserie !... Și asta cam demult. Eram mic, dar îmi plăcea strungul. Și fiindcă-i cunoșteam faima de meșter, m-am dus la el și l-am rugat. Auzisem că este om bun și că învățase strungăria pe mai mulți. Și bineînțeles, m-a învățat și pe mine — încheie simplu strungarul, Constantin Roșca.

Înainte de a putea să-i pun altă întrebare, îl văd că salută pe cineva care trecea prin apropiere. Acesta se oprește.

— Tu acuma intri ? Apoi, către mine : Și el e unul din băieții lui nea Albu.

Aflînd despre ce vorbeam, noul venit, un flăcău nu prea vorbăreț (după cum am aflat mai tîrziu) se aprinde și el :

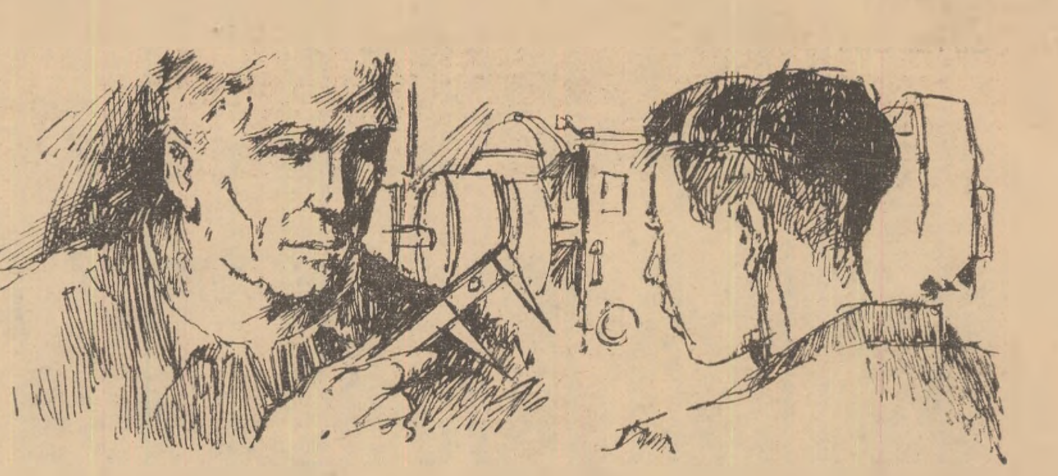
— Ehei !... După trei luni de ucenicie, lucram singur ! M-am trezit strungar pe nesimțite. Cîtă răbdare, cîtă grijă are meșterul nostru ! Ba și-acum, deși sînt „meseriaș vechi“, iar locurile noastre de muncă sînt un pic depărtate, el vine uneori pe la mine și, după ce-mi aruncă de departe „ce mai e nou, neică !“, începe să se uite la strung, la cuțit, la piesă. Și nu pleacă fără să-mi lase un sfat, o indicație. Noi între noi, aici, îi spunem „tatăl strungarilor“ — adăugă el cu mîndrie și recunoștință. Și încheie : Mă duc; mă așteaptă „Caruselul“.

Alt strungar, Braneț Smarandache, de la mecanică. Rînduia niște piese mari, asemănătoare unor elice.

— Reperul L. 09 de la motor, piesă de mare importanță și precizie — explică el. De obicei, se încredințează unor strungari încercați. Nea Albu le-a făcut.

— Pe toate ?!...

— Da, pe toate — îmi răspunde noua cunoștință, observîndu-mi mirarea. Are părul alb, dar să-l vedeți cum lucrează !...

★

Un ucenic cu nasul pătat de ulei se uită cruciș la piesa prinsă sub cuțit. Parcă ceva nu era în regulă. Lîngă el, un om cărunt, cu sprîncenele cărunte, cu șapca un pic pe o parte, privește atent la piciul pus în încurcătură. Apoi, îi ia șublerul din mînă, măsoară piesa din nou și zice :

— Piesa e strunjită bine ; măsurătoarea e greșită. Ai strîns șublerul prea mult. Ia mai măsoară o dată.

Se depărtează un pic și supraveghează în continuare. Apoi ia de jos altă piesă și o prinde în dispozitiv.

Mă uit la meșter. Cînd lucrează, e de o vioiciune surprinzătoare. Stăpînește mașina cu mișcări iuți și precise, iar ochii ageri fixează piesa, care se apropie de exactitate și frumusețe cu fiecare rotire sub cuțit.

Ucenicul așteaptă cu șublerul în mînă și... privește. În dreapta, jos, se odihnesc aliniate vreo 10—15 din piesele pe care le-am văzut mai înainte, ca niște elice lucitoare. Sînt numai cîteva din imensa coloană de făpturi metalice, care au prins forme și viață sub mîinile de aur ale încercatului strungar. Gîndurile și încordarea comunistului Gheorghe Albu pulsează undeva, departe, în pistoanele unei locomotive ; întovărășesc oamenii de la o stație la alta ; stau de veghe liniștei și bucuriei lor...

Alte zeci și zeci de piese așteaptă lîngă strung să fie netezite de palma meșterului. Să reflecte parcă, pentru o clipă măcar, în luciul lor „Ordinul Muncii“ pe care-l poartă pe piept.

Acolo, în imensa hală a uzinelor craiovene „Electroputere“, în concertul uriaș ce unește strădania creatoare a oamenilor cu hărnicia ascultătoare a mașinilor, ascuns între strunguri, raboteze și morteze, salutat de zeci de ori pe zi de podul rulant ce zboară pe deasupra — se învîrtește, neobosit și generos, un strung. „Vioara“ lui nea Albu.

Ilie TRAIAN

MELEAGURI NATALE

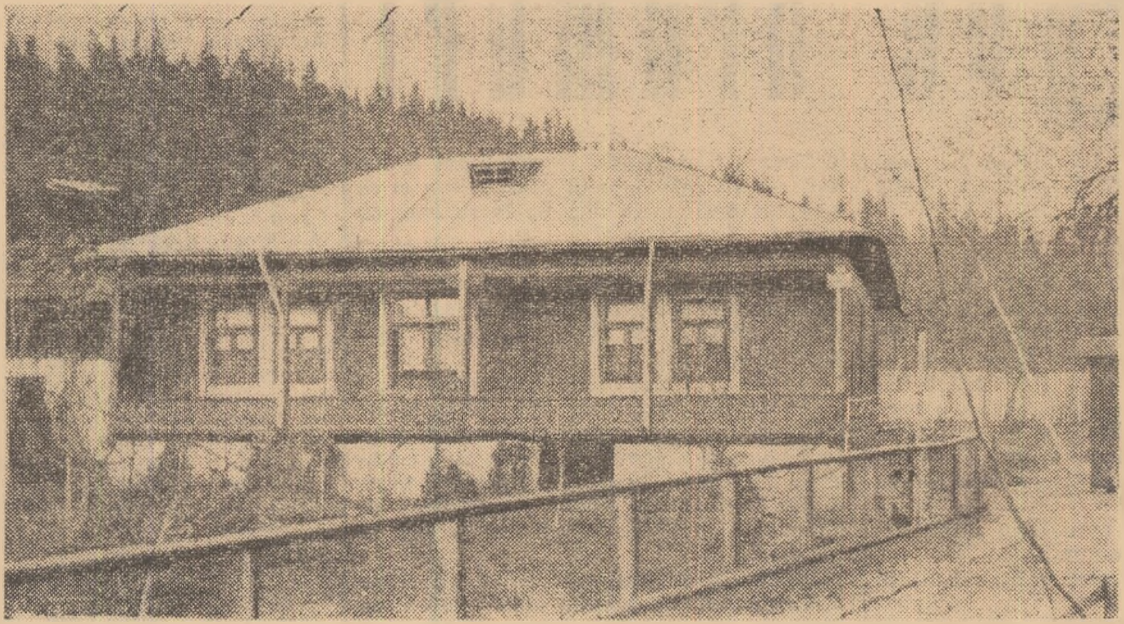
La Neagra-Șarului

De cîte ori vorbesc despre comuna mea sînt pusă în încurcătură. De ce ? Pentru că nu știu dacă e bine să încep povestind despre cele două școli, sau poate că ar trebui să amintesc de frumoasa clădire a căminului cultural sau de magazinul alimentar, de dispensarul cel nou, de stadionul pe care se întrec de atîtea ori sportivii noștri.

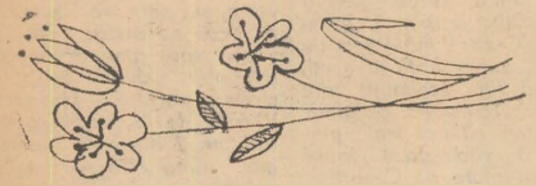
Dar, ce să vă mai spun, poate credeți că mă laud. Cel mai bine ar fi să veniți aici, la poalele Călimanului, să vedeți ce comună frumoasă avem !

MEZDREA OLIMPIA,
cl. a VII-a,
Neagra-Șarului,
raionul Vatra Dornei

Una din numeroasele case noi ridicate în comuna Soveja, de pe meleagurile Vrancei.

Frunză verde fir lalea

Frunză verde fir lalea,
Eu te cînt comuna mea !
Fiindcă azi, ca niciodată,
Ești frumoasă și bogată.

Cernă, și tu, mîndră ești
Și iute curgi prin Lădești,
Iară cînd ajungi la vale,
Spui că satu-i ca și-o floare.

Spui că omul lădeștean
Muncește cu mult elan,
Ș-a făcut cîmpiile
Să rîdă ca soarele.

MITRACHE GABRIELA
Școala generală, com. Lădești,
raionul Horezu

Pe malul Siretului

Satul meu este așezat pe malul Siretului. De o parte e lunca cu sălciile pletoase, iar de cealaltă se întind ogoarele mănoase ale cooperativei agricole de producție. De departe se văd ca niște brazi uriași stîlpii de înaltă tensiune, care au adus în casele noastre lumina electrică, bucuria programelor de radio și televiziune.

DINU TINCUȚA
cl. a VI-a,
com. Pădureni,
raionul Panciu

OCOLUL LUMII PE JOS (VI)

de Al. Dinu IFRIM

Pasagerul pe care se îmbarcase acum era un vas mic. Cîndva fusese alb, dar ploile și apa valurilor izbite în coaste de-a lungul anilor, îl spălăcise. Arăta mai mult cenușiu, cu vopseaua scorojită.

După cît aflase, nu ieșise niciodată dincolo de Gibraltar, în ocean ; făcea numai curse locale pe Mediterana. Și mergea tare încet, încît avea de făcut destule ore pînă la Salonic. Ore prețioase, care nu trebuiau pierdute.

Marșul pe punte, Dumitru Dan îl începu de îndată ce se desprinsese vasul de țărm. Cu rucsacul în spate, pășea rar, gînditor, pe punte, de la un capăt la altul.

Distanța era mică, aproape că nu avea unde să se miște. După puțin timp, îl apucă un fel de amețeală.

Săltă capul sus și trase aer în piept.

Se înviora...

Departe, în urmă, se zărea încă discul colțuros al insulei Malta.

O săptămînă stătuse în localitatea La Valetta, cel mai important oraș de pe insulă, capitala.

S-a prezentat la autoritățile locale. Zărindu-l, primarul orașului a rămas mirat.

— Dumneata... nu cumva ? !...

Il recunoscuse. Fotografia călătorului român apăruse în multe ziare ; spaniole, italiene...

Arăta puțintel la trup, dar cu trăsături energice, cu fața deschisă, îmbrăcat în costum național.

Au stabilit să țină o conferință în sala de teatru, despre obiceiurile poporului român.

La plecare, noii prieteni de pe insulă l-au condus pînă la țărm. Cel mai mîhnit de despărțire a fost Mario. Era un băiețaș oacheș, cu petice în genunchii pantalonilor, cu mîinile și fața mereu zgîriate, fiul unui hamal. Se ținuse tot timpul scai după el. La conferință, la teatru îl zărise în prima bancă.

Mario a venit primul în port, să-și ia rămas bun. A venit cu buzunarele tixite de migdale.

— Puneți-le în rucsac. Să le aveți pe drum...

Dumitru Dan a deschis rucsacul și a dat drumul migdalelor înăuntru. Dintr-un colț, dintre hîrtii, a scos ceva împăturit într-o foaie de ziar boțită de drum.

— Să-l păstrezi, i-a zis lui Mario, punîndu-i în mînă obiectul ascuns în ziar.

Mario despături h
rie și surpriză :
— Grozav de fru
Avea în palma m

O imagine intîlnită
primi

LA ZI LA ZI

Peste 5 000 de elevi din Galați iau parte la un concurs cultural-artistic intitulat **„Dialog la mică distanță"**. Finaliștii concursului vor prezenta un spectacol de gală închinat celei de-a 45-a aniversări a partidului.

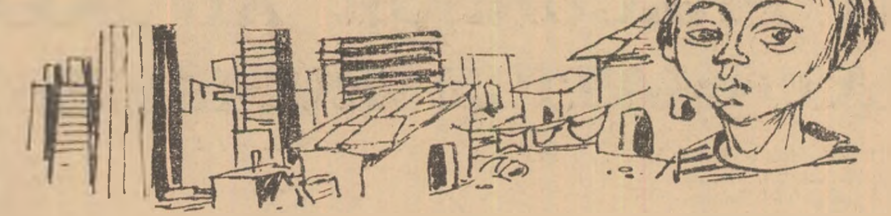
În dimineața zilei de 4 februarie pescarii Teoctist Efimov, Grigore Munteanu și Nicolae Carpov, din Sf. Gheorghe, au ieșit în larg la pescuit. Brusc, vîntul și-a schimbat direcția și barca a fost surprinsă de furtună și ceață. Timp de 20 de ore cei trei pescari s-au luptat cu vîntul care îi mîna spre sud, cu valurile mari și frigul. În ajutorul lor a fost trimis un vas, care nu le-a dat însă de urmă. Au fost trimise atunci în căutarea lor două avioane sanitare, care au descoperit barca aruncată la țărm, în apropierea punctului denumit Gura Portiței. După îngrijirile primite la spitalul din Constanța, pescarii se află din nou în mijlocul tovarășilor lor de muncă.

Nu peste mult timp va fi prezentat pe ecrane noul film românesc **„Răscoala"**, realizat de regizorul Mircea Mureșan. Scenariul — Petre Sălcudeanu — după romanul lui Rebreanu. În acest an va fi turnat **„Dacii"**, (scenariul Titus Popovici, regia Sergiu Nicolaescu), film în care autorii descriu unul din momentele cele mai dramatice din existența străbunilor noștri: campania de cotropire întreprinsă de împăratul Domițian împotriva Daciei, în anul 87.

Librăria **„Cartea prin poștă"** din București are peste 45 000 de cumpărători în toate regiunile țării. „Cartea prin poștă" difuzează anual numeroase lucrări de beletristică, știință, tehnică și artă. De pildă, în anul trecut, ea a expediat cititorilor cărți în valoare de 3 350 000 lei — aproape de patru ori mai mult decît în 1960.

Familia de cerbi lopătari care populează de cîțiva ani pădurile din nordul Dobrogei s-a completat de curînd cu un oaspete neașteptat din tundra polară — un **elan**. El a fost mai întîi observat în rezervația naturală Letea din Delta Dunării, de unde a pornit apoi spre sud. Nu se cunosc motivele care l-au determinat la această lungă și primejdioasă călătorie de mii de kilometri spre sud.

Juanito

Juanito locuiește în capitala țării — Santiago. Are 12 ani — deși, dacă ar fi să-i dai vîrsta după înfățișare, nu i-ai da mai mult de 7. E slab, cu fața galbenă, cu ochii stinși și glasul aproape că nu i se aude.

— Juanito, îl întreabă cîte cineva, de ce vorbești atît de încet?

Băiatul zîmbește amar:

— Sînt bolnav...

— Da' ce boală ai?

— Nu știu... Da' mama spune că n-o să mă mai fac bine. Că și frățiorii mei, Alberto și Pepito, au fost bolnavi ca mine și au murit...

Juanito zîmbește iar cu chipul său puțin și se-așterne la soare, în fața colibei. Soarele parcă îl mai înzdrăvenește...

Iar vecinii, care-l știu pe Juanito de cînd a venit pe lume, așteaptă ca doliul morții să-mbrace de la o zi la alta și poarta casei unde locuiește băiețașul... Pentru că în țara lor, Chile, mortalitatea infantilă este foarte ridicată. Dintr-o mie de nou-născuți, 115 mor în primele luni de viață. Foarte mulți mor apoi, la 4... 5..., 7... 12 ani, vîrstă pe care o are și Juanito.

Florea DUBINCA

S-a întîmplat la KUFUNDA

Desene: Puiu MANU

Era în ajunul Anului nou. Nu era nici frig și nici zăpadă. Rhodesia e o țară caldă — nu cunoaște frigul și zăpada. Cu toate acestea, Johnny, îngîndurat, mergea cu gulerul bluzei ridicat și cu capul vîrît adînc între umeri. Ochii lui mari, negri, ușor umbriți de genele lungi, nu luceau viu ca altădată, în zilele bune, cînd întregul liceu nu-i spunea altfel decît „veselul Johnny". Pe fața lui neagră dispăruse orice umbră de zîmbet și băiatul pășea acum grăbit spre școală.

— Unde mergi, Johnny? îl opri o fată.

— La liceu...

— La liceu? ! Dar am auzit că liceul vostru a fost închis? !

Johnny săltă din umeri trist:

— Se poate... Da' nu cred...

Cu cît se apropia de școală, întîlnea tot mai mulți cunoscuți. Bătrînul Smooke îl opri și el. Și deși Johnny n-are decît 15 ani, Smooke lustragiul îi spune dumneata și domnule.

— Unde te duci, domnule Johnny, la liceu? Apăi, am auzit că l-a-nchis... Cartea nu-i pentru alde noi... cu fețele negre... domnule Johnny... Stăpînii albi sînt bucuroși să ne vadă servitori, lustragii — așa ca mine — da' nu oameni cu mintea limpede, învățați...

Băiatul îl salută și, tot mai zorit, grăbi spre școală.

— Ai grijă, domnule Johnny — mai strigă lustragiul — dacă-s polițaii acolo... la liceu... nu te pune cu ei... Ai grijă!

Johnny zări clădirea nu prea mare a liceului încă din colțul străzii. Cît de mult îndrăgea el clădirea aceasta, curtea aceasta în care se zbenguia în recreații, băncile în care-și petrecuse deja 5 ani din viață.

Polițiștii — înalți și voinici, cu picioare de criță înfipte parcă în pămînt — înconjuraseră clădirea liceului. Iar pe poartă, o mînă de băieți citeau un anunț mare, alb: „Din înalt ordin guvernamental, terenul pe care se află liceul găsindu-se în zona rezervată locuitorilor albi din Kufunda, liceul se închide".

Johnny simți cum se cască sub el o prăpastie neagră și adîncă. „Oare de-acum — gîndi el — n-o să mai pot învăța? La liceele pentru albi negrii n-au acces, iar acesta era singurul nostru liceu..." Se adresă unui sergent blond ce, cu un zîmbet vesel pe față, făcea glume pe socoteala copiilor negri care citeau anunțul:

— Dar noi, domnule sergent, unde o să învățăm?

Sergentul rîse:

— Acasă, băiețel. Acasă — cu profesor special !...

Johnny se repezi în poarta de fier, rupse afișul și încercă să intre. Dar o mînă puternică îl prinse de gît, o alta de mijloc și se trezi zvîrlit cît colo pe caldarîm. Cînd își veni în fire, sergentul cel blond rînjea la cițiva pași:

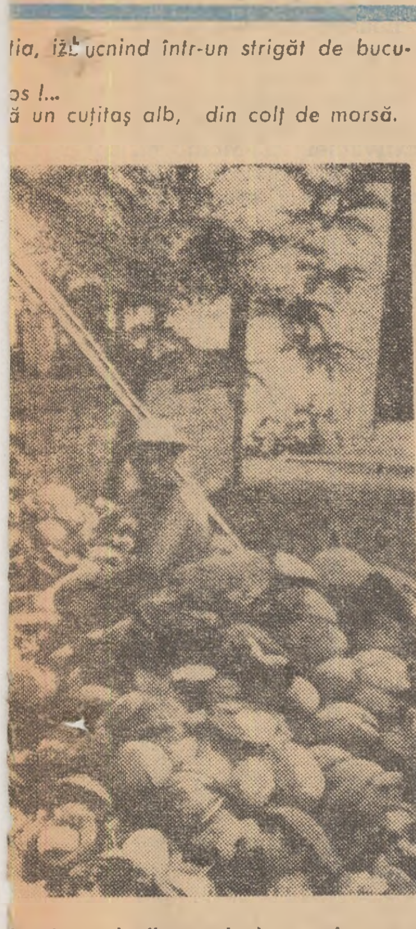
— Ei, te-ai trezit băiețel? Acum ai înțeles că nu veți mai putea intra în liceu, da? Doar e un ordin guvernamental, băiețel, gu-ver-na-men-tal, ai înțeles?

Emil EMANOIL

...tia, izbucnind într-un strigăt de bucu-

...os !...

...ă un cuțitaș alb, din colț de morsă.

...des în regiunile tropicale: prelucrarea ...vă a nucilor de cocos.

Dumitru Dan îl primise în dar de la un eschimos, cînd trecuse prin Alaska.

— Să-l păstrezi, îi zise din nou lui Mario, strîngîndu-i ușor mîna în care ținea cuțitașul.

Dumitru Dan a urcat apoi pe vas.

Se uită în urmă...

Malta s-a stins în zare, înghițită de ceața albastră a valurilor — cu ciudățeniile ei singulare. Aci, în acest colț de lume risipit în depărtările apelor, nu există animale sălbatice! Și nici ape curgătoare n-a văzut. Maltezii au în gospodăriile lor, sub streșinile caselor, vase mari, butoaie. Strîng apa de ploaie în ele. Cu toată lipsa de apă, folosesc din plin irigațiile, scoțînd la lumină izvoarele ascunse în pămîntul arid, iar clima dulce e prielnică culturilor de măslini, de bumbac, de portocale.

*

— Salonicul !...

Glasul îngroșat de pîlnia pusă la gură anunță pasagerii că au ajuns la destinație.

Pasagerii coboară unul cîte unul. Sînt însă invitați să treacă în sala de așteptare.

Pe mal, în port, soldați în uniformă de campanie, cu carabinele în spate.

Atmosfera de oraș de front se simte peste tot. Pe zidurile caselor mohorîte, acoperite cu petice de afișe, pe fața suptă a soldaților.

— Actele la control!

O patrulă militară verifică documentele cu minuțiozitate. Dumitru Dan scoate pașaportul. Apoi, este invitat să arate ce are în rucsac.

Ofițerul englez răsfoiește vraful de hîrtii cu ștampile și autografe, ziarele învechite, totul.

Se uită bănuitor în ochii lui Dumitru Dan, mai răsfoiește încă o dată hîrtiile ștampilate, apoi zice cu severitate:

— Rămîneți pe loc! O să mergem la comandament.

A doua zi, Dumitru Dan fu expediat la Londra. Cu toate documentele aflate în rucsac și în valiza păstrată la poșta din Salonic...

(Continuare în numărul viitor)

Caleidoscop

● O pasionantă vînătoare de... lei a avut loc pe străzile orașului Koblenz, cu participarea poliției, a pompierilor și trecătorilor. Despre ce este vorba? Doi lei, în vîrstă de șase ani, care evadaseră dintr-un circ instalat în acest oraș, au pornit „la plimbare" pe străzile sale. Unul din lei a sărit asupra unei trăsuri doborînd cu o lovitură de labă calul. Al doilea leu a pornit în urmărirea unei capre, pe care n-a reușit s-o ajungă.

Cu multă trudă și dibăcie, cei doi lei au fost atrași, în cele din urmă, într-o cursă și readuși la „domiciliul" lor.

● În Zambia se va putea consuma acum, în orice zi a anului, pateuri de... hipopotam, stufat de... bivol, cîrnați de... elefant și alte asemenea „delicatese". În Zambia există o faună foarte bogată și, de aceea, s-a hotărît depozitarea cărnii de animale sălbatice ce se vînează numai într-o anumită perioadă, în antrepozite frigorifice, pentru a putea fi folosită după necesități.

● Cel mai mic mamifer cunoscut pînă în prezent a fost descoperit în Kazahstan. Este vorba de un animal cu blana cenușie care se hrănește cu insecte foarte mici și care cîntărește numai 5 grame. Pentru comparație, amintim că cel mai mare mamifer, balena albastră, cîntărește peste 130 de tone.

ANIVERSĂRI INTERNAȚIONALE

UN PRECURSOR AL ȘCOLII MATEMATICE ROMÂNEȘTI

În această lună s-au împlinit 25 de ani de la moartea lui David Emmanuel — mare matematician, întemeietorul matematicii românești, mîndria a științei noastre.

Numele lui David Emmanuel se găsește, alături de alte nume de savanți români, care au avut un rol important în viața culturală a poporului nostru, printre personalitățile înscrise pe agenda internațională a organizației UNESCO pentru a fi comemorate în toată lumea în anul 1966.

Amintirea marelui matematician român David Emmanuel este strîns legată de începuturile Școlii matematice românești și nu întîmplător unul din elevii lui, Simion Stoilov, mare matematician, azi dispărut, spunea :

„Dacă David Emmanuel ar fi putut vedea roadele muncii sale de pionier, dacă ar putea privi la tinerii noștri matematicieni de azi, le-ar suride cu blîndețe și mulțumire, expresia dragostei sale părintești. Căci David Emmanuel a crezut de la început în posibilitățile spirituale ale acestui tineret, iar prin munca închinată pregătirii lui, el a visat să-i dea putința deplină a afirmării și valorificării acestor posibilități".

Viața lui David Emmanuel a fost nespus de grea. Iar învățătura și-a putut-o duce pînă la capăt în luptă cu nevoile și sărăcia, numai în urma muncii sale stăruitoare, a dragostei pentru această știință atît de frumoasă – matematica.

S-a născut în anul 1854 la Ploiești. Părinții săi erau oameni foarte săraci, cu o casă plină de copii. Încă de pe băncile școlii primare, acel care avea să devină mai tîrziu marele savant, a simțit dragoste pentru studiul matematicii.

Venit la București, este primit, cu multă greutate, la un liceu, deși avea notele cele mai bune; băiatul de tîmplar n-avea bani pentru taxe. Ca elev de liceu a muncit din greu, dînd meditații pentru a se întreține. În timpul acela organizarea învățămîntului era șubredă. Nu existau manuale și nici profesori pricepuți de matematică. Prin propriile lui forțe, tînărul David Emmanuel își însușește cunoștințele de matematică, uimind și colegii, și pe profesori prin pregătirea sa. După terminarea liceului, cu banii strînși din meditații, pleacă la Paris, pentru continuarea studiilor. Și aci, timp de șase ani cît au durat studiile, a trăit, fără bursă, întreținîndu-se singur, trăind într-o umilă mansardă dintr-un cartier muncitoresc din Paris, și economisea din ce cîștiga de pe urma lecțiilor, pentru a putea trimite cîte ceva și în țară, bătrînilor săi părinți. Timp de șase ani el nu și-a văzut patria și părinții, lipsindu-i banii pentru o asemenea călătorie. Dragostea pentru studiu și perseverența care-l caracteriza nu l-au descurajat. Concomitent cu licența de matematici, David Emmanuel obține și licența în fizică, iar apoi își susține cu mare succes teza de doctorat în științe matematice. Era cel de al doilea doctorat în matematici luat de un român la Paris, primul fiind cu un an în urmă al lui Spiru Haret.

Lucrarea sa de doctorat a fost publicată la Paris datorită valorii științifice deosebite. Ea a atras atenția asupra calităților excepționale ale tînărului matematician român. Briot, un strălucit matematician francez, i-a propus să rămînă în Franța, pentru a lucra cu el. Dar David Emmanuel refuză. Din dorința de a-și pune cunoștințele în slujba patriei sale el se întoarce în țară.

Prin activitatea lui neobosită, dusă cu stăruință și dragoste, David Emmanuel a ridicat nivelul întregului învățămînt universitar de matematici. Prin cursurile sale, ținute la cel mai înalt nivel științific al vremii, a pus bazele unui învățămînt matematic științific, a deschis căile cercetării matematice în țara noastră și a făurit cadrele necesare dezvoltării învățămîntului și științei matematice.

Dascăl, pedagog minunat și autor, și-a cîștigat cea mai adîncă prețuire și admirație printre cele 49 de serii de studenți pe care le-a pregătit de-a lungul a 50 de ani de muncă didactică. Din rîndurile lor au ieșit numeroși savanți matematicieni care au făcut fală țării noastre, cum sînt Gh. Țițeica, A. Davidoglu, Al. Myller, S. Sanielevici, Traian Lalescu, S. Vîlcovici, S. Stoilov și alții, care prin studiile și lucrările lor au dezvoltat școala matematică românească, stimată și admirată în întreaga lume.

Prin întreaga sa operă, prin devotamentul, talentul și patriotismul său, David Emmanuel este cinstit și considerat ca întemeietorul școlii matematice românești.

A. NEAGU

BOALA DE... TELEVIZOR

S-a observat că vizionarea îndelungată, fără pauze petrecute în aer liber, nerespectarea condițiilor tehnice de vizionare, expun organismul la oboseală, la o stare de nervozitate, amețeli, dureri de cap însoțite uneori de greață, dureri de ochi, somn agitat, insomnii etc. o adevărată boală pricinuită de televizor.

Emisiunile televiziunii fiind unele din ele deosebit de atractive, fac multă plăcere. În plus ele contribuie, neîndoios, la instruire în cele mai variate probleme.

Iată cîteva sfaturi în această privință care se cer neapărat respectate :

În primul rînd, respectați cu strictețe îndrumările tehnice de vizionare, adică : nu stați prea aproape de ecran ; fiți atenți ca ochii voștri să se găsească la înălțimea ecranului ; îngrijiți-vă ca aparatul să fie bine reglat, iar camera să fie menținută în penumbră.

Selecționați cu grijă programul, urmărind, mai ales, emisiunile date anume pentru voi, copiii. Este păcat să pierdeți vremea și să vă obosiți ochii, pentru un program nepotrivit cu vîrsta voastră, program care, pe lîngă că nu-l înțelegeți așa cum trebuie, influențează foarte nefavorabil sistemul nervos solicitîndu-l excesiv.

Mai reamintim și faptul că, televiziunea și cinematograful, nu pot suplini cunoștințele pe care elevul trebuie să și le însușească din citit și din celelalte activități școlare. După părerea unor pedagogi autorizați, părerea bazată pe studii serioase, acest mod de informație cînd este folosit abuziv, dăunează copiilor, expunîndu-i la o judecată superficială, pierderea gustului pentru citit și pentru ocupații care cer eforturi de con-

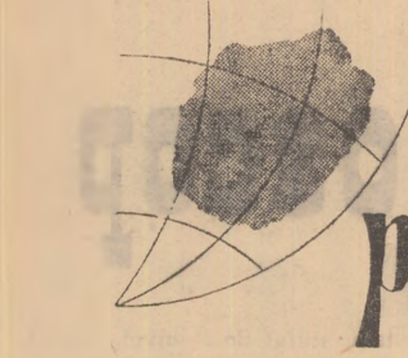

centrare (studiul matematicii, al gramaticii etc.) Aveți deci suficiente motive să apreciați singuri, de ce nu este bine niciodată să sacrificați timpul destinat pregătirii lecțiilor, pentru televizor, de asemenea, nu este bine pentru sănătate, să renunțați la plimbarea în aer liber.

Un program zilnic judicios alcătuit, îmbinînd utilul cu plăcutul și munca cu odihna, vă rezervă timp suficient, dragi prieteni, să profitați din plin și de avantajele acestui modern și plăcut mijloc de cultivare — televiziunea.

Dr. Viorica VASILIU

ȘTIINȚĂ ȘI TEHNICĂ

Din trecutul pămîntului (I)

GEOLOGIA – ȘTIINȚA PĂMÎNTULUI

Prof. univ MIRCEA ILIE

Laureat al Premiului de Stat

Din timpurile cele mai îndepărtate, omul și-a pus întrebări asupra naturii înconjurătoare, dar răspunsurile veneau pe încetul, sau cădeau alături, pe drumul întunericului și al superstițiilor.

Aceleași întrebări despre Pămînt, despre rolul său în univers, despre formarea și dezvoltarea sa în timp, vi le puneți și voi, dragi cititori.

Problema formării Pămîntului și a locului său în cosmos a preocupat încă din antichitate pe oameni. Ei știau multe lucruri despre celelalte planete și despre stele. *Cosmogonia* este știința care se ocupă cu nașterea și evoluția Pămîntului, pînă cînd a prins prima sa coajă solidă și s-au strîns apele în adînciturile lui. De aici înainte dezvoltarea planetei noastre trece pe seama *geologiei*, știință mult mai tînără decît cosmogonia, și care cuprinde toată istoria globului pămîntesc din timpuri străvechi și pînă astăzi, din adîncurile cele mai mari, pînă la suprafață și de la un capăt al său pînă la celălalt.

Istoria Pămîntului nu s-a scris tot așa de ușor, ca istoria omenirii. Faptele întîmplate demult de tot nu au fost scrise, fiindcă pe atunci nu erau cărți și nu erau nici oameni care să le scrie. De aproximativ 200 de ani, de cînd a luat ființă geologia, oamenii dornici de știință i-au aflat povestea ascunsă sub stîncile munților, pe fața și înăuntrul acestora, unde au privit uimiți cu ochii, cu lupa și microscopul. Ei au răscolit munții, au străbătut văile, au privit jocul mărilor cu uscatul, ca să surprindă epocile istoriei Pămîntului, și scriind adevărul, ferindu-se de ticluiri searbăde și înlăturînd credințele greșite.

Prin cercetarea planetei noastre, *geografii* au lămurit fețele sale schimbătoare datorite vredniciei apelor, *speologii* au pătruns în tainițile peșterilor, *paleontologii* au descoperit înșiruirea în timp a viețuitoarelor care și-au păstrat scoicile, scheletele și urmele în stivele de piatră, iar *geologii* au iscodit-o pe dinăuntru reconstituind arhitectura sa întreagă și descoperind tezaurele de sub stînci și din vinele adînci.

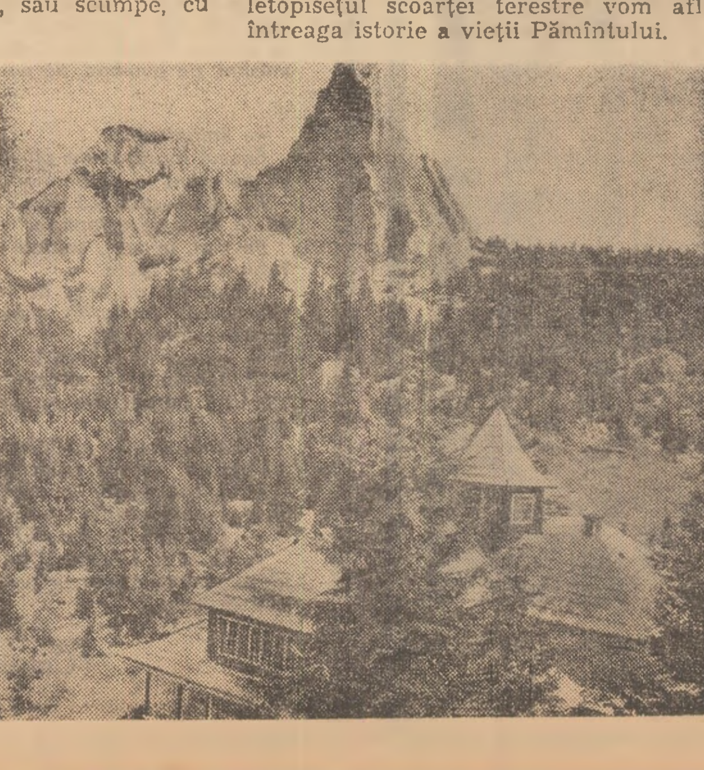
Prin scrieri, fotografii, desene și excursii ne vom apropia de studiul geologiei pentru a-i înțelege frumusețile conținutului. În drumeția noastră, vom învăța citirea pe stînci, vom cerceta natura și așezarea stivelor de strate și vom căuta legăturile dintre ele, din munte în munte, pînă în poala dealurilor și din vîltoarea torenților, pînă în talazurile mării.

De la înfățișarea pe dinafară a peisajului geografic vom ajunge să legăm rîpile și stîncăriile între ele pentru a le descifra întreaga istorie. Ridicînd platoșele oțelite ale stivelor grele vom asculta vorbirea lor cu aduceri aminte și vom culege rodul lor din scorburi și crăpături unde stau ascunse tot felul de metale și pietre rare, sau scumpe, cu luciri de diamant.

Vom vedea cum din timpurile cele mai vechi vrednicia oamenilor a scos la iveală prin puțuri și galerii, frumuseți noi în afara închipuirii. Din hrube și bolți sparte, mîini pricepute și vînjoase au scos vine de fier sau aramă și volbură de aur și argint. Crăpăturile adînci cuprind mii de giuvaeruri croite din strălucirea și culorile cristalelor.

În drumurile noastre ne vom purta gîndurile și pașii prin locuri prielnice pentru cercetarea scoarței terestre, prin lanțurile carpatice sau munții vechi ai Dobrogei, prin colinele subcarpatice și podișurile Transilvaniei și Moldovei, unde rînduiala și natura pietrelor sînt descoperite în rîpi și stînci, aflate de-a lungul apelor curgătoare, sau dezvăluite de mîna omului în cariere, tunele sau galerii de mină. Răsfoind filă cu filă letopisețul scoarței terestre vom afla întreaga istorie a vieții Pămîntului.

Stînci de calcar din Munții Rarău (Pietrele Doamnei)

ANTRENAMENTUL ȘAHISTULUI

Pare curios să vorbești despre „antrenament", cînd e vorba de șah. Ionică „șahistul" e convins că la șah trebuie doar să fii un pic isteț, un pic norocos, să „înghiți" pe nerăsuflate pionii și celelalte figuri și apoi să-i fugărești cu războinicie regele stingher pe toată tabla.

În consecință, el mărturisește oricui că șahul este o chestiune de istețime, de noroc și ar rămîne foarte surprins dacă i-ai spune că e un *Sport*, și că nu vezi cum ar cîștiga suta de metri plat și ar sări 1,80 numai cu... istețimea. Pentru că în sport, la fel de important ca înclinația și posibilitățile naturale, este *antrenamentul* — munca metodică. Nu oricine joacă șah este un *sportiv* în acest domeniu, așa după cum deși toată lumea aleargă la nevoie, nu toți sînt „alergători". Așa că, dragi prieteni, vă invităm să pășiți cu brațele pline de turnuri, nebuni și pioni pe terenul de antrenament al minunatului sport, șahul.

Cum ne vom antrena? Cu ce să începem? Sînt, bineînțeles, multe de făcut, dar azi să începem cu un pic de „teorie" deocamdată.

Să începem cu ceea ce dorește oricine joacă șah — fie că este sportiv sau nu: dorința de a da mat regelui advers.

O să zîmbiți, dar pînă și aici trebuie să insistăm: nu toți copiii fac din această dorință o *idee de luptă* în tot cursul partidei. Căci, iată-l pe Ionică, șahistul, cum a ochit un pion neajutorat al inamicului. Îl asediază, îi dă ocol și... imediat după ce-l înșfacă, un nebun al inamicului care nu știe prea multe, cu ajutorul unui turn, i-au înghesuit regele într-un colț, sufocîndu-l.

Ionică se scarpină la ceafă, dar degeaba; fiindcă Ionică n-are nici *strategie* nici *tactică*. Șahul este o luptă dinamică și dreaptă. Poate singurul mod de luptă în care cei doi pornesc de la un echilibru, de la o egalitate de forțe pe tablă. Dacă ambii ar juca cuminte și și-ar irosi reciproc și la repezeală piesele, ar cîștiga întotdeauna cel care mută primul. Dar, intră în lupte calitățile conducătorului de oști; strategia și tactica desemnează pe învingători. Ce să însemne aceste sunătoare vorbe?

Strategie înseamnă să ai un *plan* — mai apropiat sau mai îndepărtat, să ai o *idee*; să știi ce vrei. Astfel, ai avantajul față de inamic că nu joci legat la ochi. Și că, chiar dacă el ți-a luat cîțiva „prizonieri" și ești în minoritate de forțe, totuși tu ești mai în măsură să-i dai lovitura într-un punct mai important. Astfel, spre un final de partidă, îl poți da mat cu un cal și un turn — poate singurele forțe pe care le mai ai, în timp ce inamicul, superior numeric, îți vînează pe undeva vreun pion. Strategia ar fi deci meritul comandantului. Și acest comandant trebuie să locuiască în persoana șahistului. Dar dacă comandantul este bun, iar luptătorii nu știu să se bată, nu-s viteji, tot degeaba. Deci ideea bună trebuie pusă în practică și *rezolvată bine*. Trebuie deci să concretizezi ideile în mutări; să știi să combini puterea diferitelor piese, să știi să te aperi la timp fără a slăbi atacul. Să creezi deci combinații surprinzătoare și eficace — să știi să te bați practic pentru planul propus. Și acest om iscusit care aplică ideile strategului trebuie să locuiască la un loc cu strategul în persoana aceluiași șahist. Astfel lupta dintre doi șahiști nu mai e o harță în care cîștigă „cine are piese mai multe". Iată ce spune fostul campion mondial Botvinik în acest sens: *Șahistul este învățat de la primii săi pași în șah că un pion este egal cu un pion, nebunul e egal cu trei pioni, turnul este mai tare decît calul etc. Or, în combinații în lupta strategică și tactică, aceste raporturi de valoare se prăbușesc, se schimbă cu fiecare mutare*" Deci, învinge ideea cea mai bună, luptătorul cel mai priceput.

Deocamdată atît. Data viitoare ne vom întîlni direct pe... cîmpul cu 64 de pătrătele.

T. ILIE

Mereu mai sus

Branea Radu urmărea cu atenție execuția fiecărui exercițiu la „capră". Încă doi concurenți și va fi rîndul său. Va reuși oare? Fără să vrea, începu să zîmbească. Se vedea în acele momente cu trei ani în urmă, încercînd să sară peste „capră". Își amintește cum își lua avînt, cum făcea bătaia, dar cînd să sară, de fiecare dată se împiedica în picioarele „caprei" și o lua de la început. Într-una din zile, l-a surprins un elev din clasa a X-a. L-a lăsat să încerce de cîteva ori, apoi s-a apropiat de el și l-a întrebat:

— E greu?...

— Cam..

Asemenea lui Radu și alți copii fac exercițiu, sărind „capra".

— Mai întîi trebuie să înveți bine tehnica săriturii. Și apoi... să ai mai mult curaj! Fii atent la mine!

Dar amintirile i-au fost întrerupte de vocea crainicului.

— Urmează Branea Radu, din Cluj.

Și-a luat elanul. Cîțiva pași și iată-l zburînd peste „capră". Sutele de spectatori răsplătesc cu aplauze evoluția deosebit de frumoasă a pionierului clujan. Notele juriului? 9, 10, 10, 9. Cea mai mare notă la săritura peste capră. Cîteva minute mai tîrziu, Branea Radu, elev în clasa a VI-a la Liceul nr. 2 din Cluj, urca pe cea mai înaltă treaptă a podiumului învingătorilor. Cucerise locul I în marea întrecere a micilor gimnaști, la finala campionatului republican.

Acest titlu cucerit l-a obligat la o muncă și mai asiduă, la cunoașterea mai aprofundată a gimnasticii. Radu, cu dîrzenia care-l caracterizează, și-a continuat antrenamentele zi de zi, luni în șir. Rezultatul? L-ați văzut voi în ancheta *„Performerii anului 1965"* organizată de gazeta noastră la începutul acestui an. Branea Radu se numără astăzi printre cei mai buni gimnaști ai țării la categoria lui de vîrstă.

Dan ROMEO

ATENȚIUNE!

Abonați și difuzori voluntari — sosește vacanța de primăvară! Asigurați-vă din timp reînnoirea abonamentelor la „Scînteia pionierului".

Patinaj artistic

Ediția I-a a „Concursului republican al speranțelor" dotat cu Cupa „Scînteii pionierului"

AȘTEPTĂM ZILELE CONCURSULUI

Vestea organizării Concursului republican al speranțelor dotat cu Cupa „Scînteii pionierului" a stîrnit un deosebit interes în rîndurile micilor patinatori artistici.

Atît la București, cît și la Brașov și Cluj, numărul celor înscriși pe tabelele de participare crește neîncetat.

Fiecare concurent este animat de dorința de a dobîndi mult rîvnitul titlu de „Cîștigător al primei ediții a concursului republican al speranțelor dotat cu Cupa „Scînteii pionierului". Ei știu că nu-i de loc ușor să te desprinzi din rîndurile plutonului care aspiră la titlu, că lupta pentru primul loc va fi deosebit de aprigă. Cine va cîștiga? Este foarte greu de presupus. În orice caz, cine se va pregăti cu mai multă atenție, cine va executa mai corect figurile de școală, cine va dovedi mai multă fantezie și grație.

Pregătirile sînt de acum în toi. În fiecare zi pe patinoare poți vedea nenumărați copii repetînd de zeci de ori aceeași și aceeași figură.

Într-una din aceste zile am stat de vorbă cu cîțiva dintre ei. Le-am adresat o singură întrebare:

— Ce v-a determinat să vă înscrieți la Concursul republican al speranțelor dotat cu Cupa „Scînteii pionierului"?

FAZECAȘ GHEORGHE: Dragostea pentru această ramură sportivă. M-am înscris la concurs chiar a doua zi după ce am citit articolul din „Scînteia pionierului". Știu, va fi un concurs deosebit de „tare". În ultima săptămînă însă, mi-am intensificat antrenamentele. Insist mult mai ales la programul pe care vreau să-l prezint la „libere". Doresc nespus de mult să mă număr printre cîștigătorii primei ediții a acestui mare concurs.

CAIMACAN ADINA: Ce m-a determinat? Ca pe toți ceilalți, pasiunea și dorința de a învinge. Nu va fi ușor însă să cîștigi titlul suprem și spun acest lucru pentru că printre cei înscriși am numeroși colegi care la concursurile de pînă acum au obținut rezultate deosebit de frumoase

Voi face însă totul ca să fiu la înălțime.

COZIA LUCIAN: Aștept cu nerăbdare și, în același timp, cu mare emoție ziua în care se va da startul.

CONSTANTINESCU ROXANA: Concursurile de pînă acum au demonstrat că este foarte greu să cucerești primul loc. Și aceasta pentru că sînt nenumărați copii talentați. Voi face totul pentru a mă număra printre cei mai buni.

Pînă la 11 martie, ziua în care se va da startul concursului care va deveni tradițional, au mai rămas trei săptămîni, timp în care micii patinatori vor putea să-și intensifice și mai mult pregătirile.

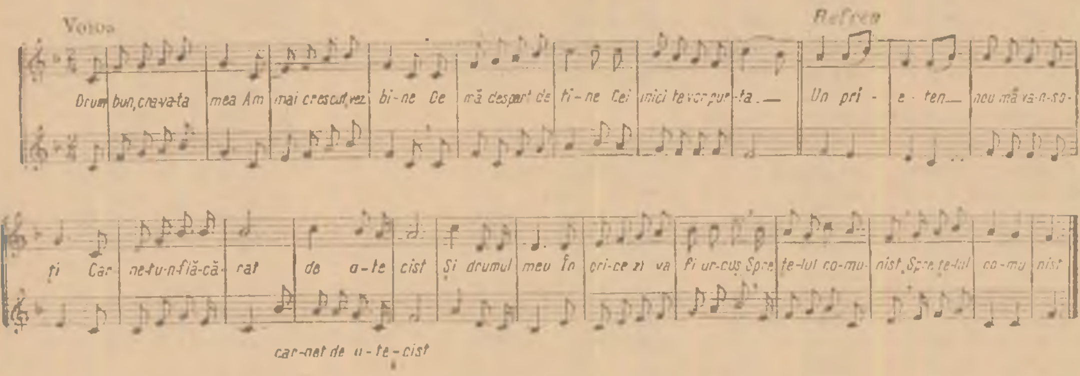
În numărul viitor vom reveni cu amănunte, de data asta din tabăra brașovenilor.

Radu POPA

AM MAI CRESCUT

Text: Marta CUIBUȘ — Muzica: Ion NICORESCU

Drum bun cravata mea,
Am mai crescut, vezi bine
De mă despart de tine
Cei mici te vor purta.
Refren:

Un prieten nou
Mă va-nsoți —
Carnetu-nflăcărat de utecist,
Și drumul meu
În orice zi
Va fi urcuș spre țelul comunist.

Te las acuma lor —
Nerăbdători te-așteaptă.
Eu urc pe-o altă treaptă
De fapte mari mi-e dor.
Refren...

Vreau ajutor să fiu
Și umăr țării mele —
Tot roșul din drapele
În pieptul meu e viu.
Refren...

CE CITIM ȘI CUM CITIM

POEZIA

Victor EFTIMIU

Ce este poezia? O stare sufletească deosebită, pe care cei aleși o pun în versuri, ca să se împărtășească și alții din ea, să freamăte și ei, la rîndul lor, de sentimentele pe care le-a încercat și le exprimă poetul și care sînt la fel cu ale lor.

Poezia cîntă dragostea de țară, eroismul pus în slujba patriei, iubirea de părinți și de semenii tăi, mila pentru cei oropsiți, revolta împotriva asupritorilor, frumusețea unei nopți cu lună, a unei păduri în care amurgul toamnei pune tonuri noi de galben și de roșcat, cîntecul privighetorilor, splendoarea unui peisaj marin sau carpatic, a unui tablou colorat cu măiestrie, a tot ce e nobil, fermecător și ne ridică peste mărunțișurile de toate zilele.

Poezia e un refugiu și o îmbărbătare. Să ne apropiem cu gingășie de ea. Să ne îmbătăm de cele cîteva strofe în care stihuitorul și-a pus palpitarea inimii și a gîndului, să ne cufundăm în muzica versului, să ne împărtășim din comorile de idei și de sentimente dăruite nouă de poet.

În acele clipe devenim noi înșine poeți. Sufletul nostru vibrează într-un înalt diapazon, ne simțim alții de cît ceea ce eram înainte de-a avea în mînă poemul inspirat și cuceritor!

Voi sînteți la începutul vieții, dragi copii! Vedeți lumea cu ochiul fraged, altfel de cum o veți vedea mîine. Ceea ce vă încîntă astăzi s-ar putea ca mîine să nu vă mai placă.

Vă sfătuiesc ca atunci cînd citiți o poezie, să aveți alături un caiet pe care să vă notați impresiile. Să subliniați rîndul sau strofa care v-a vrăjit, s-o transcrieți, să puneți pe hîrtie impresia pe care v-au făcut-o stihurile citite. Iar mîine, peste un an, peste zece, să cercetați notele, comentariile scrise în copilărie, să controlați cît v-a evoluat gustul artistic, ce vă farmecă astăzi și de ce nu vă mai emoționează o poezie care v-a făcut să plîngeți sau să vă entuziasmeze odinioară.

Toate popoarele își onorează poeții, îi pun în fruntea altor cetățeni, le ridică statui, botează străzi, parcuri și bulevarde cu numele lor, îi așază la loc de cinste în cărțile de școală, le fac cunoscută viața, suferințele, întraripările. De ce oare atîta precădere dăruită autorilor de poeme și epopei?

Fiindcă în versurile unui poet vibrează tot ce simte un întreg popor. Poetul vede în viitor, luminează calea zilelor de mîine, își înstrună lira și cîntă armonios din ea, alinînd sufletele îndurerate, îmbărbătîndu-le. În ritmul unei poezii trec cadențele întregului univers, nevoia de ordine, de armonie, care trebuie să conducă toate acțiunile noastre.

În poezie găsim și filozofie, și muzică, și reculegerea înțeleptului, și curajul pionierului.

Să citiți cu drag o poezie! O veți scrie și voi, dacă nu în versuri așternute pe hîrtie, atunci în năzuințele, în silințele, în izbînzile voastre. Viața fără poezie e searbădă. Înfrumusețați-o, prin bogăția inimii și a minții voastre. Citiți și recitiți poeții neamului. Nu veți avea decît de cîștigat.

„A murit Luchi"

Copilăria cu farmecul și poezia ei constituie universul liric al ultimei lucrări a OTILIEI CAZIMIR — „A MURIT LUCHI", *carte apărută recent în librării.*

Luchi este însăși autoarea care își deapănă acum, la o vîrstă înaintată, amintirile copilăriei sale. În romanul acesta, prezentat ca un jurnal al copilăriei scriitoarei, generos, plin de melancolie, învăluind Iașul de altădată, Luchi este un simbol al purității sufletești.

Romanul reconstituie copilăria cu tot ce are ea pur, dînd culoare și relief micilor întîmplări, creionînd portrete de neuitat pe care autoarea le zugrăvește așa cum ele s-au întipărit în inima micuței Luchi: Moș Gheorghe Zamfirescu, paznicul, Tana, femeia simplă din popor care îi dezvăluie cu un farmec cuceritor fetiței Luchi taine ale naturii și vieții omului, Conu Neculai, un bătrîn cu tolba plină de povești și de basme fantastice, mătușa Lizica și alte personaje.

Pădurea, circul, bălțoacele de ploaie, străzile prăfuite ale orașului, comedianții săraci — sînt locuri de reverie, în fața cărora sufletul copilului, sensibil și înfiorat, e receptiv. Luchi știe să separe durerea de bucurie, să fie neînțeleasă și iubită în același timp.

Romanul redă cu mijloace artistice asemănătoare celor folosite la Anatol France copilăria cu tot ceea ce are ea frumos, exprimînd un regret filozofic pentru timpul care trece, dînd în același timp culoare și relief micilor întîmplări, semnificative deopotrivă pentru cititorul matur și copil.

I. BICA

ÎN LUMEA CĂRȚILOR

La noi în școală activează două cercuri literare. Nu de mult, aceste cercuri literare au organizat o expoziție de cărți din bibliotecile personale ale elevilor, la care am participat și eu. Atunci am văzut că am colegi, din clasele mai mari, care păstrează în biblioteca lor peste 70—80 de cărți, toate cumpărate în ultimii doi ani. Unele din aceste biblioteci sînt îmbogățite chiar și cu cele trei volume din „Dicționarul enciclopedic".

Cercurile noastre literare organizează deseori concursuri literare „Cine știe, cîștigă!" De pildă, am asistat la concursul închinat lui Mihai Eminescu. De atunci țin minte că nașul literar al lui Eminescu a fost Iosif Vulcan, că de la Eminescu au rămas zeci de mii de pagini de manuscrise.

Tot atunci am aflat ce înseamnă cuvîntul „manuscris".

E tare frumoasă literatura!

IANSON ECATERINA,
Școala generală, comuna Horia,
raionul Arad, regiunea Banat

CINE ȘTIE, RĂSPUNDE!

Dăm rezultatul cu privire la concursul literar „Cine știe, răspunde", care se referea la poezia „Cucoarele" de Ștefan Octavian Iosif, la viața și la opera poetului.

În cadrul concursului, au sosit sute de scrisori, majoritatea corect și documentat scrise. Cele mai bune răspunsuri au trimis Ciobanu Elvira, **din clasa a VIII-a, de la Școala generală din comuna Berești — Tazlău, raionul Moinești, și** Moise Octavian, **din clasa a VI-a A, de la Școala generală nr. 10, din Brașov. Ei vor primi cîte un premiu, constînd în cărți de literatură.**

SCRIITORII VOȘTRI

RADU TUDORAN

Desigur, vă amintiți de cărțile „Ultima poveste", „O lume întreagă" **și de mult îndrăgitul roman** „Toate pînzele sus!" **În acest an, scriitorul RADU TUDORAN vă va dărui o nouă carte, în care va povesti călătoria sa cu traulerul** „Constanța" **(un vas de pescuit de tonaj mare), călătorie care a durat aproape șase luni de zile, în Atlanticul de nord, apoi la tropice.**

CONSTANTIN CHIRIȚĂ

Autorul cunoscuților cireșari („Cireșarii", „Castelul fetei în alb", „Drum bun, cireșari", „Roata norocului"), **pregătește pentru voi un nou roman al cărui titlu îl ține, deocamdată, în... secret.**

Recent, Comitetul de conducere al Uniunii Scriitorilor i-a acordat lui Constantin Chiriță — Premiul de literatură pentru copii și tineret, **pentru ciclul de romane „Cireșarii".**

ALEXANDRU MITRU

A scris pentru voi „Copiii muntelui de aur", „Legendele Olimpului", „Din marile legende ale lumii", „Flori pentru Mihaela". **În anul acesta, vă va oferi noi volume:** „Întoarcerea lui Neghiniță" **(pentru cititorii mici),** „Legendele Olimpului", **reeditare într-un singur volum și o traducere mult așteptată —** „Albina Maia și aventurile ei" **de** Waldemar Bonsels.

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA: București, Piața „Scînteii", telefon 17.60.10, 17.60.20. Tiparul: Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii"